Erland Eriksson har musicerat i 60 år och behärskarflera instrument, men nu är det bara durspelet som gäller.

Musiken har varit hans liv i 60 år

I sextio år har Erland Eriksson spelat musik. Nu har han förärats Eskilstuna Spelmansgilles stipendium för sitt spelande.

Just nu spelar han durspel, men han har trakterat många instrument under årens lopp.

— Det är roligt att bli uppmärksammad på det här viset, säger Erland Eriksson. Särskilt som durspelet är lite ovanligt och kanske inte alltid är så väl sett bland de som spelar "riktigt" dragspel.

Spelade utan lov

— Noter är bra då man ska lära sig låtar, men sen blir det bäst utan. Då blir musiken mer levande gäon r RrhuuL

Erland årets spelmans-stipendiat

På lördag är det dags för årets stora spelmansbegivenhet i Eskilstuna. Då genomförs spelmansstämman i Folkets Hus och i år är det fråga om 5-årsjubileum.

Sedvanligt bjuds på en mängd olika musikframträdanden där allspel inleder. Det blir dansuppvisning och buskspel kommer att förekomma i alla tillgängliga lokaler och trappuppgångar i Folkets Hus.

Under eftermiddagen kommer Folkets Spelmansstipendium att delas ut. Det här året är det Erland Eriksson från Flen, en verklig eldsjäl inom folkmusiken, som får ta emot stipendet. Stipendieutdelare blir Folkets chefredaktör Rolf Svensson.

Erland Eriksson porträtteras i artikeln här nere på sidan.

Men spelmansgillet är inte slut efter uppvisningarna och stipendieutdelningen. På kvällen blir det gammaldans och här avlöser spelgrupperna varandra under kvällen.

uoss;uaag jajsixjj -g

•^apuBj i uio }una JBiuuiafpaui [B}-ooi W3 -req nu mos uaguiua -jojsjadsjnQ B^suaAg qi} ;aAr}B -rjiut UBq åo; uBpas JB aj; JO^

"JAJF BJJOJ AAPUBPBJ^UIBJJ

apjotS :p[sr}5[Bj mos SBq ua qoo ajBjadsjnp oiu JB BQ '^BUJB.1 -jojadg^ qt; doqi sSojs uioguiu -?ms BS nios jadsanp i JB{3{JTO -aipn;s BA; qp. appa[;assaj;uj

S u i u a a o j s p d s a n Q

•}3qoj JB ;AP UAJQR JAQJBUO; BJ£J 'AJ; ua B.req uap JBJBJS[FS Q O Q a p F d i ^ O N uaqqnQ$_a$ Bfads sua a;ui gsf apunjf a^osjoj gBf uagu^g B^S -jo^ -puBjjg jtBuain ';ap gd j b ^ j apBjaoqdmo3[JOJ UB *Sis* B? a^ui UBTN UB5J fs 'BJPUB}AP UO^AFBQ qoo }aq?q Bua ^ uoqaq BSBS [H^ 'ladsunm mos JBJB -Sun; ^ajadsjnp HB paui qoo j—

•jadsimm ^a f d gjBq a ^ B S JOJJBP q o o UOIUIB^S u a B q o j -HA mos 0881 aJBuiuiB^sjaSjo 3ISX4 ua AB suuBjddn ^ajadsonQ

•}ap UB Sis B; ^B SURUBUI;n ua .IB ;ap UB iBSUBxåaq qoo ^Bjads -J§AS ssBd BS }ap JB mo^nssaQ •puBjjg J93BS 'AB pBjg jqq irera mos uo; ua jBq lajadsjnQ —

„ S u i u B u i j n u g$_{1(}$

•}BUUB ;O3BU IUBA A^UI ;AP JBQ ssap irepas qoo jadsjnp qgqrejaj; Ha J3A0 ireq mo3[£861 ^{ua}IM

"8A6I sqigsuBuqads suap -gXqsuajjj ;aqBis 1 apB^JB^s qoo AB UBq apsddoq jf Bjg?u aaqja fs Bjpuad HB a^q Aajq ;ap a;;sfo^4 ireq uap\j 'gBjsuBp sjas[-BSUI^Y I pam apBddoq qoo uagi uajoy f d uagns UBq Aajq ajBuas JB o i$_N$ -[adsjjB^iS 1 jBp[jioaip -ms Bq?q puBjjg apsCioq 096T ^{U3}M TO apB^^u uafqurej jb^j •aSuBj uaSoj; ireq JBA uajjBqi*)

•;a[[B;s 1 jjB^iä Bjads apBCioq ireq f s jadsgBjp f a; para BpireqBua aqq }B{ ;ap HB pirepg

;sis {ju uara JBgutuqBH -qi; qoo ja^saj fd sireraraBsjp^ ap -Bjads 3Q -^apuBjaoisnra raouaS JOAimf) ru^snq uis ireq apBj^BJ^ ?BUUB puBia' J ? BSIT? RA 1 ^ap para Bd qoq qoo JADSÄBJP [{I^ JBAO ireq 5}O{S SUIJBUO^ Aajq UBq JB^j

X a d s g B j p JOJ SSBQ

•PIL SJB BJAU 1 Aoj uB:>n uajoy Bd ^BJADS SBC H B B^Bjaq a^ui nf apunjf 3bf uapy[•pirejjg jb^bj5[s 'uajoy Bd ^n So; S s f ; i q B^SJOJ u a p n f JBA ^ s q —

TO -jaj ua^fi Bjads apunjf pire^jg aåuBoiu FP uap JBU uadous -3{oXra Aajq qoo j o j q sireq BS 'uip u a p JB BS 'u a p Bd ^BUJBSOUSUUT^ I ;aAiq„ Bjads ire^ np IHQ —

•uapy BJ apun5{ a^ui ireq rao pu B f j g ap B å f j ; JB BJSBU jaqjg

apBAOJd qoo uap jau Ssf apB -5[oo|d BS ' snqraoui uresua JB A 3B(" HOJ ?S QOO 'PUBJJG JB^BJAQ 'BUI -raaq JBP UBSSBA f d apStreq mos foy; suBSJOjq fd uaSns ^§ip[BA 3BF JBA JF XAS JBA GBF JB^J

•Suofs qoo piApajq pu B i j g po^s BQ -AB B[ddOi[-tpj pdsimra apB[ads qoo B^sagpu 1 Braraaq ;A;AQJB AAQJA UBJJOS F d gB[JBJ suBq JBU JB auuim B^SJOJ SUBJJ -Aq suoss^pg; PUBF

Erland tog priset pa

Grattis, Erland. Ulla-Britta Wistrand, ordförande i Eskilstuna Spelamansgille, och Folkets chefredaktör Rolf Svensson var lika glada som Erland Eriksson över att han fick stipendiet.

FOTO: Sören Lindeli

Folkets chefredaktör gav honom spelmansstipendiet

Folkmusik är glädje.

Det bevisade alla de dan- och musiksugna som fyllde Folkets hus i Eskilstuna när Spelmansstämman firade femårsjubileum i lördags.

En av dem var Erland Eriksson från Flen som tilldelades Folket spelmansstipendium.

— Det var verkligen en överraskning, stipendiet är grundplåten till det A-Svensson räckte över stipendiet och sade så här om Erland Eriksson:

— Han har ett ungt musikaliskt intresse och han har gjort en kulturinsats utan yviga gester.

Mycket annat

Men spelmansgillet bjöd på mycket annat än stipendieutdelning. Från klockan 13.00 visade ett 20-tal spelmans- och dansgillen vad de kunde. Bland annat förärades Malmabygdens B-lag, som är något av ett sörmländskt A-lag när det gäller folkmusik,

ullopci jag »in höj ucxantade stipendiaten som myste åt utmärkelsen och måste importera det säregna dragspelet från Italien.

Erland Eriksson är en äkta musikant, den glädje han kände över att få stipendiet och att få spela med sin ensemble Spelorrarna var omöjlig att missa.

Han visade inte lyckan med några stora ord och jublande gester, Erland strosade istället omkring i lokalerna och smågottade sig.

Erland Erikssons musikaliska bakgrund är givetvis gedigen och grundlades när han var riktigt liten. Nu behärskar han bland annat fiol, gitarr och dragspel. Dessutom komponerar han gärna egna låtar.

— Jag fick ärva ett gammalt munspel av min far när jag var liten, det var så det böljade.

Erland är också en av initiativtagarna till svenska durspelsföreningen. Det är en enklare form av dragspel.

Stommen i ensemblen

Durspelet är också stommen i hans ensemble Spelorrarna.

Spelmansstämman arrangerades av Eskilstuna Spelmansgille, Folkets hus och Folket.

Eskilstuna spelmansgilles jury ville denna gång ha en stipendiat som håller liv i folkmusiken. Gillets ordförande Ulla-Britta Wistrand förklarade varför de valde just Erland Eriksson.

— Vi tänkte att nu ska vi ha en förtjänstfull person som bevarar folkmusiken. Dessutom startar Erland studiecirklar och spelar en mångfald instrument.

Folkets chefredaktör Rolf

Även Rekarne folkdanslag visade vad de kan. Förutom svenska traditionella folkdanser stod också utländska på reportoaren. Bland annat danska och engelska.

Stämman öppnades av kommunens kultursekreterare Lasse Muller och konferencierer var Bo Björman och Carita Wallin från Eskilstuna spelmansgille.

Men allra först samlades ett 50-tal spelmän på scenen och drog av Lästringe gånglåt som har blivit något av sörmlänningarnas hymn till sitt landskap.

I nära tolv timmar var det buskspel i smårummen i Folkets hus. Under ett buskspel samlas spelmännen och lär sig varandras låtar och spelar spontant ihop. På sommaren går buskspelet av stapeln bland stock och sten men det är kanske lite kallt för det i februari. Därför fick det nu flyttas inomhus.

Efter klockan 18.00 var det dans för alla som ville. Orkestrarna byttes av och dansgolvet var befolkat ända fram till midnatt. Ulla-Britta Wistrand var nöjd med dagen. Men hon visste redan innan att den skulle bli lyckad.

— Det här är årets happening. Spelmansstämman växer för varje år, vi var inte alls rädda för konkurrensen från OS, det finns ju video.

Och på söndagmorgonen fick Ulla-Britta börja planera nästa arrangemang. I maj är det dags för Rademacherstämman. Då blir det bland annat ett spelmanståg mellan smedjorna och Fristadstorget.

Per Jonsson

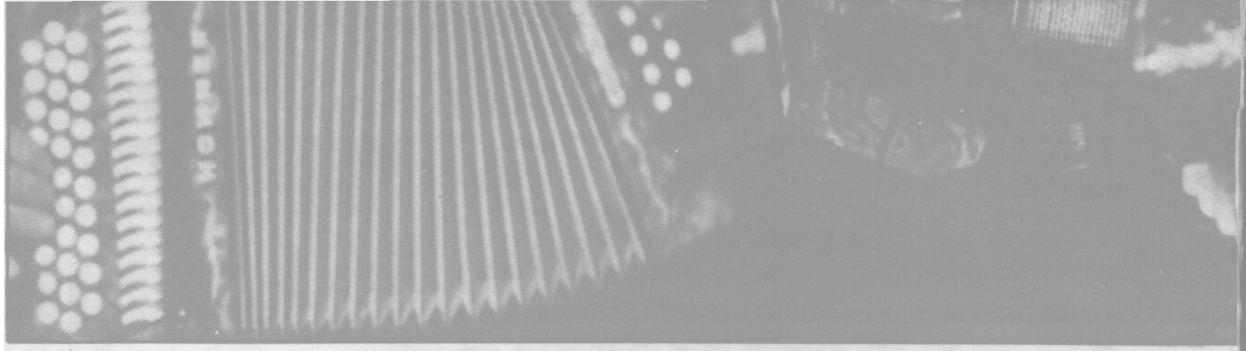

Erland Eriksson, Flen, fick Folkets spelmansstipendium i samband med spelmansstämman i Folkets Hus på lördagen. Här spelar Erland tillsammans med de andra i ensemblen Spelorrarna.

Malmabygden B-lag består av Bernt Olsson, Anita Hedlund, Ing-Marie Sundin och Matts Mattsson.

FOTO: Sören Lindell

Rekarne folkdanslag visade vad de kan på stämman som arrangerades av Folket, Eskilstuna spelmansgille och Folkets Hus. Redan på söndagsmorgonen...

En folkmusikens

Erland hedrad pä årets f tumma

En far ger ett gammalt, uttjänt munspel till sin femårige, musikroade son. Utan den minsta älp från nån lär sig igen spela "Johan på Snippen".

Och så, efter en tid, kommer den där underbara fiolen in i huset. Instrumentet hängs på väggen och ungen blir åthutad att icke ens tänka på att vidröra det.

— Men inte sjutton kunde jag hålla fingrarna borta. När de andra var ute passade jag på. Ojojoj, om farsgubben fått reda på det; då hade jag åkt på en jäkla omfång!

Flensbon och pensionerade snickaren Erland Ericsson, 65, skrattar gott vid barndomsminnet. Visst vax han jlydig. Men viljan att lära sig ela segrade över rädslan för däng. Och tur var väl det, för Erland hade inte uthärdat ett liv utan musik.

I dag är spelmannen Erland Ericsson en av eldsjälari la inom den sörmländska t olkmusiken. För 19 år sen s tartade han Flensbygdens s pelmansgille hemma i kök et, han har undervisat i gi tarrspel, fiol och durspel, o<.:h för ett och ett halvt år sen drog han igång durspelsgruppe;n Spelorrarna i Flen. Och dessutom är han en av initiativtagarna till den riksomfattande Svenska durspelsföreningen.

För allt detta borde han uppmuntras tyckte Eskilstuna spelmansgille och Sörmlands spelmansförbund och föreslog Erland Ericsson som mest lämpad att ta emot 1992 års spelmansstipendium, som delas ut av tidningen Folket.

Foto: ANDERS NILSSON

Just nu är det durspel som gäller för Erland Ericsson. Hans eget spel är trerådigt. Tillsammans med kamraterna i gruppen Spelorrarna framför han sin egen "Snickar-Erlands snöa".

En glad och rörd Erland stipendium och diplom höll stämma i Eskilstuna. Ulla-Britta Wistrand gr

Hela Folkets hus i Eskilstuna genljöd av folkmusik under spelmansstämman på lördagen. Här är det Djurgårdens spelmanslag under ledning av Torsten Gau som spelar upp.

• Glad och rörd

Bå i lördags, i samband med Eskilstunagillets tradi-

rörd Erland Ericsson.

— En mycket förtjänstfull och hedervärd person, fast-

te det kändes "lite upprört" efter ceremonin.

— Visst är jag jätteglad,

mer om din barndoms åtråvärda fiol, ber tidningen.

— Ja, mor förstod snart nog

+Urt€L MtriCQ

- Eskilstuna ^

Startade ett gille hemma i köket

sson, 65, Flen, f% k både Eskilstuna spelma 'isgille elmansgillets ordförande 'rar.

sätt."

— Jag lyckades till slut, men det var svårt. Far visste fortfarande inget, inte mina storebröder heller. Fast jag tjatade ju. En dag sa de: om du lär dig spela "Livet i finnskogarna" får du fiolen.

— Den låten kunde jag sen länge. De blev rätt snopna. Det är klart de fattade, men ingen blev arg eller så. Så var fiolen äntligen min. Jag har den kvar fortfarande och spelar regelbundet på den.

— När far köpte fiolen betalade han 35 riksdaler för den. Det var ju en förmögenhet på den tiden. Antagligen var det därför jag inte fick röra den. Fiolen var en kapitalreserv.

Vid 12—13-årsåldern lärde sig Erland att spela dragspel. Han fick överta sin storebrors femradiga knappdragspel och började spela "piglock".

— Åh, vilken lycka att spela på logar och magasin, suckar Erland.

• Rakt in i hjärtat

Så träffade han Gunvor, som också är en hejare på dragspel, blev kär och gifte sig. De spelade mycket tillsammans på bröllop och andra fester.

— Men det blev lite enformigt med två dragspel, så jag lärde mig gitarr också, säger Erland.

Något som för övrigt slutade med att Erland blev ledare för tre gitarrcirklar i veckan!

I dag är det durspel som gäller. Kärleken till det lilla knappdragspelet väcktes efter flera års deltagande vid spelmansstämmorna i värmländska Ransäter. Dit reser människor från hela världen för att spela och dansa dygnet runt under några sommarveckor.

— Man blir glad av durspel. Och så går det så bra att dan-